

Teoria de l'ham polític?

OPINIÓ

SUBSCRIC ELS PRECS CARNERIANS
CONSTANTS SEGONS ELS QUALS LA
CATALUNYA DELS SEGLE XX HO DEU
TOT A LES POETES (GENÈRIC MEU).
ELLS SÓN ELS ARTÍFEXS DE LA
CONSCIÈNCIA DEL PAÍS

José Carner, Príncep dels Poetes, en uns textos del primer quart del segle XX, aplegats posteriorment dins del volum *Teoria de l'ham poètic* (1970), és rotund: “La poesia és l’obra més perfecta del món en el sentit que és la menys tributària de la contingència”. No cal dir que ho subscric totalment. Com també subscric els precs carnerians constants segons els quals la Catalunya del seu segle –i del nostre– ho deu tot a les poetes (genèric meu que, naturalment, inclou Carner, també). Ells són els artífexs de la consciència de país, que tenien i tenim d’ençà la segona meitat del segle XIX.

Tot plegat ve a tomb en plena ressa-ca del discurs inaugural de l’actual president de la Generalitat de Catalunya. El Molt Honorable Carles Puigdemont, però, no es va arrecerar en el seu discurs en cap poeta català, que vol dir, també, valencià o mallorquí. No, va triar un poeta turc, Nazim Hikmet (1901-1963). Un poeta que ha tingut una rara sort entre nosaltres. Diria que vaig saber-ne alguna cosa ja en la infantesa, tot i que la meua va transcórrer en pleníssim franquisme. Un temps poc dotat per a la poesia amb suc i bruc, és a dir, la vera poesia.

No acostumo a seguir els discursos dels nostres dirigents, ni ho he fet mai. Suposo, però, que l’actual alcaldessa de Barcelona, Molt Excel·lentíssima Ada Colau, d’un signe polític distint al del Molt Honorable, no ens ha regalat, en algun dels seus discursos, citacions de textos de Dolors Monserdà o Maria Aurèlia Capmany. Pel poc que l’he escoltat, sé, però, que no oblida Simone de Beauvoir, el mite de la meua adolescència i primera joventut. (Incidentalment: en tinc carta seva responent a una de meua de fan! I eren els anys 60 del segle passat!)

Tot amb tot, penso que he d’agrair al Molt Honorable el seu esforç, la temp-

MARTA
PESSARRODONA

tativa de fer que la poesia reti tribut a la contingència, contradint les manifestacions carnerianes. Formarà part d’un ham polític que jo, modest peix, no conec? En qualsevol cas i molt modestament, em permetria recordar al mandatari actual que, segurament, sense aquells poetes de la Renaixença, per començar, i aquells del Noucentisme del segle XX per continuar, possiblement ell no seria un Molt Honorable. Mentre que em recordo cada dia de la meua vida que, sense la inspiració de la Safor o la glòria de Pollença, jo no hauria pogut escriure ni un sol vers. Com, segurament, tampoc Joan Fuster, sense Sor Isabel de Ville-na hauria estat el brillant prosista que va

ser, és i serà sempre. I això tan sols per donar unes pinzellades.

Tampoc crec que l’Excel·lentíssima Alcaldessa de la ciutat que és, també, una “marmanyera” (Joan Maragall) sense aquelles donasses burgeses que es deien i es diuen Dolors Monserdà, Francesca Bonnemaison o Carme Karr segurament no seria avui alcaldessa. Per més que no dubto que, si hagués nascut un segle i escaig abans, hauria defensat com una lleona parlamentària un desnonat com va ser el poeta/prevere (o a l’inrevés) que es deia Jacint Verdaguer. Així és i ha estat la vida. Mentrestant, asseguro que no oblidó ni una Teresa Claramunt i l’estol de sindicalistes del segle XX, sense les quals potser no existiríem.

Refeta, però, de l’aparició estel·lar del poeta turc en augusta boca, em decanto per mirar amb més simpatia una altra afició poètica presidencial. Em refereixo al parlament a Columbia University, Nova York, la proppassada primavera, del Molt Honorable Artur Mas, avui en *stand-by*. L’aleshores president es va arrecerar en un poeta tan interessant i americà com és Robert Frost (1874-1963). Un poeta que, entre moltes altres virtuts, ens ha ensenyat a ser europeus o, si volem, veure que ho som. Vaig entendre que era, per part del Molt Honorable d’aleshores, un *noblesse oblige* (Mas és de formació francesa, allò que tant s’admira a Gotham!) per transmetre als seus amfitrions el clar missatge segons el qual *Catalonia* existia més enllà de George Orwell!

En canvi, he de confessar que l’aparició de Hikmet al Saló de Sant Jordi del Palau de la Generalitat de Catalunya m’ha desconcertat. Pot ser que no tingui ni idea d’un suposada teoria de l’ham polític?

Poeta i escriptora